

hører saa meget om. Straks saae det ud, som om det skulde udrette det vidunderlige, men Virkningen holdt sig ikke. Saadan gaar det jo i Almindelighed med den Slags.“

Den unge Sygeplejerske saae ned paa Spidsen af sin Sko, hvormed hun forlegen tegnede Figurer paa Gulvtæppet. Hun kunde ikke faa sig til at røbe, at hendes Patient havde nægtet at tage de Kamferdampe, endsige, at han havde kaldt Doktoren for et gammelt Vrøvl.

„Hvordan er det med Godsejerens Humør? Er han meget umedgørlig? Har han mange urimelige Indfald?“

„Nej — jeg synes tværtimod, at Godsejeren er mærkelig taalmodig. Han beklager sig aldrig. Jeg hørte ham igaar sige til Arkitekt Schmidt, at han ikke siden sin Ungdom havde følt sig saa sorgløs som nu.“

„Det er Kamfer-Indaandingerne. Lad ham endelig faa dem regelmæssigt! Hvordan staar det til med Appetiten?“

„Det er lidt forskelligt. I de sidste Dage har den forresten været rigtig god.“

„Sig mig, Frøken Hecht, Godsejeren overholder vel strengt mit Forbud mod Kaffe og al Spirituosa?“

„Godsejeren drikker undertiden lidt Vin. Det vil han ikke undvære, siger han.“

„Hm! Ja, han er en genstridig Patient. Man mærker paa ham, at han er af gammel Studehandlerslægt. — Naa, men han er altsaa ikke særlig vanskelig at omgaaes?“

„Nej.“